

05.07.2014 - Feriebilleder

Det er sommer, det er sol, og det er søndag.... Nej, ikke helt, men det er sommer, lørdag og måske ferie. Nu eller lige om lidt.

I dag vil jeg så gerne vise dig nogle af mine feriebilleder. Jeg håber, du har tid og lyst til at se med. Jeg lover dig, at det ikke drejer sig om 783 billeder. Jeg har udvalgt nogle få, og jeg lover dig også, at jeg ikke fortæller om dem i timevis.

Er du med endnu?

Godt.

På det første billede her, står jeg foran mit lille spidstelt, med pind i midten til at holde det oppe, i min faster og onkels blomstrende have. Jeg ser glad ud i min ligeså blomstrede bomuldskjole og røde træsko. Teltet, der var prydet med en honningspisende bjørn, havde jeg vundet ved at spise mange guldkorn og få min mor til at sende en kupon ind. Jeg var ret glad for det telt.

Min faster, som var den, der tog billedet, forkælede mig i de tre dage, jeg var der, ud over alle grænser. Kødboller i sur-sødsauce, flæskesteg, rigtig suppe med kød- og melboller... uhm. Disse og andre livretter passerer revy, når jeg mindes barndommens sommerferier hos min faster og onkel. De retter lavede hun, når jeg var der, min faster. Vidste, hvad jeg så godt kunne lide.

Hvis sandheden skal frem, var jeg nu overhovedet ikke meget for at være hjemmefra.

Tanken om at sove andre steder end hjemme, huede mig mildt sagt ikke.

Ja, netop bare tanken om, at jeg helt sikkert og uden tvivl ville savne min far, min mor og min hund, var nok til at give mig hjemve allerede inden, jeg kom af sted.

Og samtidig ville jeg jo gerne af sted og på ferie, for jeg elskede at være der. Om morgenen, når jeg vågnede op og opdagede, at jeg ikke var død af hjemve, boblede det i maven af glæde og forventning ved udsigten til en hel dag, hvor jeg bare kunne lege med min store kusines ting, blive forkælet og være så hjerteligt velkommen og med i den hverdag på ejendommen, der var deres.

At sidde i timevis på det lune sommerloft og få lov at lege med det fine dukkehus og alle de andre fine dukker. Åh, hvilken fryd. Leg og leg, der heller ikke her blev forstyrret af voksne, der kunne tænkes at være så tåbelige, at de kunne finde på at spørge, om jeg kedede mig. For det gjorde jeg ikke. Jeg elskede det, og blev kun afbrudt, når jeg selv kom ned, når vi skulle spise, eller hvis jeg skulle noget med min faster. Hånd i hånd fulgtes vi ad over til det gamle naboægtepar efter æg, som vi selv samlede ind. At komme ind i deres lille hus var som at komme ind i en helt anden tid. Hjemme igen blev der rørt æggesnaps. Det var før den tid, at ethvert æg med respekt for fødevarekontrollen skulle være kontrolleret, gennemlyst og datomærket. Til gengæld var ægget nylagt og blommen mørkegul, som blommer

skal være, indtil den blev skilt fra hviden og rørt skummende hvid med sukker og min fasters ferme teske.

På feriens midterste aften kørte vi en aftentur til havnen i min onkels Taunus. Forestil dig lige, hvor hyggeligt det var. Kan du ikke bare se det for dig?

Og ved du hvad? Jeg var spændt, for som min faster også fortalte til de gamle naboer, så skulle vi den aften på havnen have en hot dog.

Jeg havde aldrig smagt eller set noget lignende. Men uhm, hvor sådan en ristet pølse lagt ned i et brød og pyntet med sennep, ketchup, ristede løg og agurkesalat dog kunne smage. Og nu tror du måske, det var nok med det, men nej. Jeg blev så forkælet, så jeg også fik en grøn sodavandsis og et stykke Pernille-chokolade. Da vi kørte hjemad, var det sådan, at vi passerede vejen, der førte hjem til gården, hvor jeg boede.

Og nu bliver jeg altså lidt flov, for jeg husker ganske tydeligt mig selv, store unge, med spag stemme, sige: den vej der, den går ned til min mor og far.

Nå, men hjemve eller ej. Nu forstår du nok, at jeg elskede at komme på ferie hos min faster og onkel. Og når min ti år ældre kusine oven i købet levende læste højt for mig af Finn Søeborgs bedste, ja, så kunne det næsten ikke blive bedre.

Meget mere kunne jeg fortælle om dette ferie billede, men jeg lovede dig, at det ikke skulle vare i timevis. Det har jeg holdt, mener jeg. De andre billeder, jeg har fundet frem, når jeg heller ikke at fortælle om. Måske fordi, der viste sig at være mange billeder i billedet her med syvårige mig foran spidsteltet.

Måske er der i virkeligheden heller ikke så meget at fortælle. Geografisk havde jeg kun rejst tre kilometer på cykel, bagagen var en papkasse, ferien kostede ikke noget, jeg så ingenting, jeg ikke havde set før, når der ses bort fra den fremmede hot dog, og hele herligheden varede i tre dage.

Men selv om jeg kun rejste kort og til en ikke fjern destination og til en ferie, som nok er anderledes end mange af de ferier, syvårige er på lige nu, ja, så oplever jeg det, sådan som jeg husker det, at jeg alligevel oplevede en hel del.

Tid til at lege i fred, tid til at finde på og et sted, hvor forkælelse også handlede om at blive holdt af og bare til at være i det, der er.

Og så handler det måske heller ikke altid kun om, hvortil og hvor langt man rejser, men snarere om, hvad vi hver især - du og jeg - får ud af det, vi oplever.

Hvilket vel i sig selv måske også kan kaldes en rejse.